

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/33/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4425010433
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4425010433.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Ľubomíry Podmaníkovej a Mgr. Alexandry Osadskej, v trestnej veci odsúdeného A. B., pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 20 k § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 05.03.2026, sp. zn. 3Nt/32/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 23. apríla 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Okresný súd Nové Zámky (ďalej len „súd I. stupňa“) napadnutým uznesením (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zamietol podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 04.07.2019, sp. zn. 2T/25/2015-689, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 22.10.2020, sp. zn. 2T/25/2015-945, právoplatným dňa 02.02.2021 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/90/2020, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí nemožno konštatovať, že by vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré by sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami už súdu známymi privodili iné rozhodnutie vo veci, resp. že by uložený trest bol neprimeraný. Odsúdený uviedol ako dôvod obnovy konania novelu trestného zákona, avšak podperne svoj návrh opiera aj o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-544/23 BAJI Trans zo dňa 01.08.2025. Súd I. stupňa mal za to, že novela Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť dňa 06.08.2024, nemôže byť novou skutočnosťou v zmysle § 394, pričom ňou nemôže byť ani predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, v ktorej súvislosti poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej oba súdy odmietli argumentáciu o použiteľnosti rozhodnutia vo veci BajiTrans, s.r.o. v trestných konaniach. V súvislosti s namietaným neuložením súhrnného trestu k odsúdeniu Okresným súdom Veľký Krtíš zo dňa 20.07.2020, sp. zn. 3T/60/2020, súd I. stupňa uviedol, že toto rozhodnutie bolo vyhlásené až potom, čo Okresný súd Nové Zámky uznal obžalovaného za vinného prvým rozsudkom zo dňa 04.07.2019, a teda ukladanie súhrnného trestu do úvahy neprichádzalo, pretože následný rozsudok bol vydaný dňa 22.10.2020 v nadväznosti na rozsudok zo dňa 04.07.2019, a teda pri ukladaní trestu bolo potrebné rozhodovať v súvislosti s týmto rozsudkom, a nie vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Veľký Krtíš 3T/60/2020, pričom poukázal aj na skutočnosť, že Krajský súd v Nitre rozhodoval uznesením dňa 02.02.2021 sp. zn. 1To/90/2020, pričom odvolanie obžalovaného zamietol, a teda ani krajský súd nevzhladol možnosť ukladania súhrnného trestu. Vzhľadom na to, že skutočnosti uvádzané odsúdeným nie sú skutočnosťami podľa § 394 Trestného poriadku, súd I. stupňa návrh odsúdeného na povolenie obnovy podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol.

Proti napadnutému uzneseniu podal odsúdený ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí súdu I. stupňa, teda včas, sťažnosť. V písomných dôvodoch sťažnosti, prostredníctvom svojho obhajcu, uviedol, že súd I. stupňa rozhodol o jeho návrhu na povolenie obnovy konania nesprávne. Uviedol, že predtým neznámou skutočnosťou sa rozumie nielen nový dôkaz v skutkovom zmysle, ale aj objektívne existujúci stav, ktorý má vplyv na rozhodnutie v trestnej veci, pričom je ustáleným právnym názorom, že predtým neznámou skutočnosťou môže byť aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia. Ustanovenie § 38 odsek 5 Trestného zákona, podľa ktorého súd zvýšil odsúdenému dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu (na 5,5 roka), stratilo účinnosť dňa 06.08.2024. Podľa aktuálne účinného § 38 odsek 3 Trestného zákona by súd zvýšil dolnú hranicu iba o jednu tretinu – teda na 4 roky a 8 mesiacov. Odsúdený tak vykonáva trest, ktorý je prísnejší len z dôvodu času, kedy bolo jeho konanie právoplatne skončené – nie z dôvodu väčšej závažnosti činu alebo je osobných pomerov. Mal za to, že táto strata účinnosti je objektívnou skutočnosťou, ktorú súd v čase vynesenia pôvodného rozsudku nemohol poznať – a práve preto spĺňa definíciu „skutočnosti skôr neznámej“ v zmysle § 394 Trestného poriadku. Výklad súdu I. stupňa, ktorý obmedzuje podmienky obnovy iba na skutkové nedostatky, zužuje zákonný text nad jeho skutočný rozsah a vedie k výsledku odporúčacemu inštitútu obnovy konania považoval za formalistický. Poukázal na čl. 50 odsek 6 Ústavy SR, ktorý zakotvuje zásadu spätnej pôsobnosti priaznivejšieho zákona, obdobne ako § 2 odsek 1 Trestného zákona, ktorý stanovuje povinnosť aplikovať miernejší zákon, ak bol prijatý po spáchaní činu, pričom čl. 49 odsek 1 Charty základných práv EÚ, ktorý je priamo aplikovateľnou normou, túto zásadu výslovne garantuje aj na úrovni európskeho práva. Ďalej namietal záver súdu I. stupňa k neuloženiu súhrnného trestu, ktorý považoval za neúplný a právne nedostatočne odôvodnený. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 18.08.2020 sp. zn. 1To/15/2020 zrušil výrok o treste z rozsudku zo dňa 04.07.2019 a vec vrátil súdu I. stupňa na nové rozhodnutie o treste. V čase tohto nového rozhodovania o treste (22.10.2020) už existoval právoplatný rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 20.07.2020, sp. zn. 3T/60/2020, vzhľadom na čo bol súd pri ukladaní trestu dňa 22.10.2020 povinný skúmať podmienky pre uloženie súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona. Mal za to, že ak tak neurobil, ide o procesné pochybenie s priamym vplyvom na výšku uloženého trestu, pričom toto pochybenie taktiež odôvodňuje obnovu konania. Zdôraznil, že oba vyššie uvedené dôvody (zvýšenie trestu podľa aktuálne neúčinného mechanizmu § 38 odsek 5 Trestného zákona a neuloženie súhrnného trestu) pôsobia kumulatívne, pričom obnova konania je jediným nástrojom, ktorý môže stav kumulatívnej nespravodlivosti napraviť. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie podľa § 194 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku zrušil a uložil súdu I. stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd ako súd nadriadený, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti nadriadený súd mal preukázať, že súd I. stupňa nespĺnenie podmienok obnovy konania v prejednávanej veci, ustanovených v § 394 Trestného poriadku, zistil správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Taktiež nadriadený súd zistil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky, pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného podstatné skutočnosti, ktoré súd I. stupňa považoval za dokázané dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore naznačenom smere posudzoval, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a poukazuje na ne, nepovažujúc za potrebné ich zmeniť ani doplniť.

Nadriadený súd tak, ako i súd prvého stupňa, predovšetkým konštatuje, že konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z hľadiska splnenia podmienok na povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, navrhovateľ vedel, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr známe súdu. V konaní o povolenie obnovy konania v zásade neplatí revízný princíp pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a

obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom prvého, resp. druhého stupňa v pôvodnom konaní, ani preskúvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997). Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách, pričom v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 odsek 4 písmeno a/ Trestného poriadku), resp. situácia predpokladaná v ustanovení § 394 odsek 4 písmeno b/ Trestného poriadku, ktorá reaguje primárne na aplikáciu takého zákonného ustanovenia vo vzťahu k odsúdenému, ktoré bolo neskôr v osobitnom type konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovené za nesúladné s Ústavou Slovenskej republiky a priamo negatívne ovplyvnilo postavenie odsúdeného. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne, ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah. Až po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v druhej etape, a to v tom smere, či by tieto mohli samy o seba alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok a až v prípade, že sú tieto obe uvedené podmienky splnené kumulatívne, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Nadriadený súd v nadväznosti na citovaný právny výklad a po preskúmaní obsahu spisu konštatuje, že odsúdený ani v písomnom odôvodnení sťažnosti neuviedol také skutočnosti, aby mal nadriadený súd k dispozícii také relevantné skutočnosti, okolnosti alebo právne úvahy, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok obnovy konania spochybníť správnosť a úplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, ako aj správnosť právnych úvah (zvlášť § 394 odsek 1 Trestného poriadku), na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, posudzoval jeho návrh.

Argumentácia odsúdeného pre povolenie obnovy konania bola primárne založená na jeho presvedčení, že novela Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. v spojitosti s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ vo veci C-544/23 BAJI Trans predstavuje novú skutočnosť v intenciách ustanovenia § 394 Trestného poriadku. V tejto súvislosti nadriadený súd poukazuje na horeuvedený právny výklad a na časovú pôsobnosť trestnoprávných noriem hmotných upravených v ustanovení čl. 50 odsek 6 Ústavy SR, ako aj v § 2 odsek 1 Trestného zákona, podľa ktorej sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný s výnimkou prípadu, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, v ktorom prípade sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. S poukazom na skutočnosť, že všetky skutky, za ktoré bol odsúdený uznaný vinným a za ktoré mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody spáchal odsúdený v roku 2013 a prvý rozsudok, ktorým bol odsúdený uznaný za vinného, bol vynesený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.07.2019, nemožno uvedenú výnimku aplikovať v prípade odsúdeného z dôvodu, že novela trestného zákona č. 40/2024 nadobudla účinnosť až dňa 06.08.2024. Uvedený výklad je podporený aj judikatúrou Ústavného súdu SR, podľa ktorej použitie retroaktivity v trestnom konaní je síce v súlade s ústavnou zásadou v čl. 50 odsek 6 Ústavy SR povinné, avšak moment, ktorý jej aplikáciu ohraničuje, je vynesenie rozsudku vo veci samej (III. ÚS 587/2024 zo 7. novembra 2024). Ako už bolo uvedené vyššie, jediným prípadom, kedy neskoršia zmena právnej úpravy po právoplatnosti rozsudku odôvodňuje povolenie obnovy konania, je len tzv. derogačný nález ústavného súdu, t. j. situácia, ak Ústavný súd SR svojím rozhodnutím podľa čl. 125 odsek 3 Ústavy SR vyslovil nesúlad niektorého ustanovenia tých právnych noriem, na základe ktorých bol vydaný právoplatný odsudzujúci rozsudok, s Ústavou SR, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada SR a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Zákon č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. zmenil znenie

ustanovenie § 38 odsek 5 Trestného zákona (aktuálne § 38 odsek 3 Trestného zákona) tak, že pri opätovnom spáchaní zločinu sa nebude zvyšovať dolná hranica ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, ale len o jednu tretinu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že citovaným zákonom došlo k zmene ustanovenia § 38 Trestného zákona, avšak v žiadnom prípade týmto postupom nedošlo k zániku trestnosti konania definovaného v § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ a odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona v dôsledku zániku ich účinnosti podľa čl. 125 odsek 3 Ústavy. Do znenia ustanovenia § 38 Trestného zákona došlo zásahom zákonodarnej moci a nie rozhodnutím ústavného súdu o nesúlade takéhoto ustanovenia s Ústavou SR. Ani príslušné ustanovenia zákona č. 40/2024 Z. z., a to ani v jeho prechodných ustanoveniach, neupravujú zásah do právoplatného rozhodnutia súdu v dôsledku zmeny v jednotlivých ustanoveniach Trestného zákona a aj ustanovenia § 405a odsek 1 a § 405b odsek 1 Trestného poriadku upravujú postup výlučne v dôsledku zániku trestnosti činu podľa § 84 Trestného zákona. S poukazom na skutočnosť, že Ústavný súd SR po právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2T/25/2015-945 žiadnym svojím rozhodnutím podľa čl. 125 odsek 3 Ústavy SR nevyslovil nesúlad žiadneho z ustanovení Trestného zákona, podľa ktorého bola posudzovaná trestnosť činu a podľa ktorého bol odsúdenému uložený trest, nadriadený súd konštatuje, že táto výnimka sa na prípad odsúdeného nevzťahuje, a teda uvedené nepredstavuje skutočnosť skôr neznámu v intenciách ustanovenia § 394 odsek 4 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o argumentačnú líniu odsúdeného, že rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-554/23 predstavuje dôvod na povolenie obnovy konania, nadriadený súd udáva, že ani v tomto prípade sa nejedná o skutočnosť skôr neznámu v intenciách § 394 Trestného poriadku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že sa nejedná o rozhodnutie v trestnej veci, ale o rozhodnutie v rámci správneho súdnictva, pričom nemožno mechanickým spôsobom závery z tohto konania prenášať do konaní trestných, pretože rozhodnutia týkajúce sa správneho práva, resp. týkajúce sa možnosti nápravy sankcii uložených na základe právoplatného správneho rozhodnutia po zmene dotknutých ustanovení v prospech osoby postihnutej správnu sankciou nemožno automaticky aplikovať na veci trestné, pretože trestné právo predstavuje úplne samostatné a osobitné odvetvie právneho poriadku. Inak povedané, iniciačným momentom tohto konania bola zmena ustanovení, na základe ktorých bola uložená správna sankcia v podobe peňažnej pokuty, a teda predmetné rozhodnutie sa nevzťahuje na zmenu ustanovení trestného práva po právoplatnom odsúdení, vzhľadom na zmenu ktorých by bolo možné v obnovenom konaní rozhodnúť v prospech odsúdeného. V tejto súvislosti poukazuje nadriadený súd na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 503/2025, v ktorom ústavný súd uviedol, že aktuálna judikatúra Súdneho dvora Európskej únie predstavovaná rozsudkom C-544/23 z 1. augusta 2025 (ak by bola použiteľná ako argument na vykonanie prieskumu už právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, a ak áno, tak na vykonanie prieskumu ich určitého okruhu na základe spojenia s prvkom výkonu európskeho práva) by mohla byť takto použitá len vo vzťahu k prieskumu pôvodného právoplatného meritórneho rozhodnutia v dovolacom konaní podľa Trestného poriadku (a to pri kvalifikačnom použití zákona zmeneného po právoplatnosti dotknutého rozhodnutia). To však neplatí o konaní o obnove trestného konania, v ktorom ako jediné relevantné dôvody povolenia obnovy konania, ktoré sú právnej povahy, sú prípady ustanovené v § 394 odsek 4 písmeno a/ a písmeno b/ Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené ani rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-544/23, a to ani v spojitosti s článkom 49 Charty, dôkaz ani skutočnosť v intenciách ustanovenia § 394 Trestného poriadku nepredstavuje.

V súvislosti so sťažnostnou námietkou odsúdeného, že mu mal byť uložený súhrnný trest, nadriadený súd uvádza, že ani táto sťažnostná námietka pri predmetnom rozhodovaní nezohráva relevanciu. Nadriadený súd opakovane zdôrazňuje, že obnovovacie konanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý predstavuje prielom do rigidnosti, nezmeniteľnosti a záväznosti právoplatných rozhodnutí, pričom z dikcie ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že obnova konania smeruje k náprave skutkových pochybení a nie k náprave pochybení právnych, pričom nadriadený súd v horeuvedenom výklade poukázal na výnimky z tejto zásady vyplývajúce (§ 394 odsek 4 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku) a súčasne je zjavné, že tieto sa na prípad odsúdeného nevzťahujú.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, sťažnosť odsúdeného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.